

Rătăcit în noblețea unui gest

Săptămâna trecută, într-o seară caldă și blândă, atât de atipică pentru o lună de iarnă, când mă îndreptam spre Operă, pentru a îl întâlni, oare a câta oară, pe unul dintre personajele foarte dragi mie din literatură și artă în general - Don Quijote, mă gândeam la diferitele surprize pe care de-a lungul vremii, acest balet mi le-a dăruit. Unele au fost bune, foarte bune, sau chiar spectaculoase; altele palide, neinteresante, plictisitoare sau chiar neplăcute.

De aceea curiozitatea mea înscrisă într-un crescendo accentuat ajunsese la o cotă maximă de nerăbdare, pe care doar ridicarea cortinei o putea potoli. Și pot spune

Antonel Opreșcu (Don Quijote)

că rareori am fost atât de mirată ca în seara cu pricina, când ONB mi-a dat prilejul să asist la un eveniment pe care nu-l credeam posibil, el fiind unicat cel puțin din câte îmi amintesc. Anume, acela de a vedea înscrisă în distribuția programului stagiunii în curs, începând cu seara respectivă (3 februarie) în rolul principal feminin, ca Prim Solistă, o elevă. Nu o absolută, nu o aspirantă din rândul balerinelor ce au cochetat cu solistica așteptând cuminiți marea șansă, nu

un nume deja cunoscut datorită unor interpretări notabile, ci o elevă al cărei nume, Francesca Velicu, va rămâne înscris în analele Operei, măcar și numai pentru asta. De aceea, profesorul din mine nu poate decât saluta gestul Departamentului de Balet al ONB, generos, curajos, inedit și de ce nu aerian, în sensul artistic al cuvântului... sper. Rămâne totuși de văzut dacă el va fi de bun augur, întrucât până la urmă experiența își are rolul ei substanțial în orice artă și în orice fel de exprimare a ei. Și asta o spune criticul din mine. Timpul va decide.

În fine, odată "încasată" surpriza care oricât de mare ar fi ea, nu putea acoperi ca trăire trei ore de spectacol, mă pregăteam să mă pierd în farmecul poveștii și să mă bucur de un balet proaspăt, vesel, colorat, plin de umor cu și de caracter, un balet în care să-l văd pe Don Quijote care de 500 de ani traversează istoria nestingherit, cu inegalabili dezinvoltură, netulburare, inocența, puritate, fără să se împiedice nici măcar de morile de vânt cu care de fapt se luptă mai mult pentru a împrăști parfumul prafului de stele și să-i admire, în egală măsură pe exploziva lui Dulcinee și întreaga suită de personaje, motivate de frumusețea acestui mit. Dar, din păcate, modestia partiturilor, parcă fără pulsație coregrafică, ca și lipsa de vigoare și expresivitate a tălmăcirilor, „ajutate” neinspirat de modernele lumini terne, au relevat un Don Quijote rătăcit, obosit și în general un spectacol lipsit de nerv, ținută și eleganță, chiar dacă pe parcursul lui s-au mai observat câteva timide reușite tehnice. În fond, baletul, oricare ar fi el, totuși poate da mai mult decât modele armonioase de mișcări sau înlănțuiri cu elemente de efect. El poate și trebuie exprima emoție. Ori tocmai asta n-am văzut

aici. Și n-ar fi stricat deloc pentru că spectacolul, povestea, mitul, baletul, opera asta înseamnă: frumos, spectaculos, glamuros.

În fine, revenind la surpriza în sine, la Dulcinea - Kiri personificată cum spuneam de eleva - Prim Solistă Francesca Velicu pot spune că certele-i calități tehnice (deschidere, echilibru, săritură) -

Francesca Velicu

aplaudate îndelung mai ales în piruetele din actul I și diagonala din Actul III -, tinerețea și dorința de a străluci, vor reuși, în timp, să o propulseze în sfera artiștilor mari, după ce le va adauga un plus de delicatețe gestică, mai multă siguranța și un touch de finețe.

Cât îi privește pe colegii de scenă și partenerii ei, mai soliști, mai maturi, mai experimentați, mai familiari cu scena, remarc că fără nici un efort au fost la unison și foarte acordați cu Prim Solista, neobservându-se nici o diferență de timp, timpi sau experiență, ceea ce a fost un punct câștigat și bun pentru Francesca dar unul nefericit pentru legitimii profesioniști. Nu m-aș mai opri asupra orchestrei, sărăciei costumelor ce au întristat privirea și alegerii nu prea inspirate a interpreților, pe care văzându-i, eram tentată să cred că în acest balet s-au rătăcit și piticii Albei ca Zăpada, pentru a nu umbri și mai mult gestul realmente nobil și salutar al ONB.

Doina MOGA